

Tina i Äppeltuna

VICTOR FORSBERG LAMBERT

© 2024 Mediabyrån daglig verksamhet

Victor Forsberg Lambert

Tina i Äppeltuna

Alla rättigheter förbehållna

www.mediabyrandv.se

Victor Forsberg Lambert

TINA I ÄPPELTUNA

Mediabyrån daglig verksamhet

Tina i Äppeltuna

VICTOR FORSBERG LAMBERT

Innehåll

Kapitel 1. Tina presenterar sig	9
Kapitel 2: Tina och Elita leker ute	13
Kapitel 3: Tina, ett år senare	19
Kapitel 4: Elina	21
Kapitel 5: Loreen	23
Kapitel 6: Tina, en räddare i nöden	26
Kapitel 7: Tina, 14 år	27
Kapitel 8: Tina, 15 år	30
Kapitel 9: Lemonina	34
Kapitel 10: Gita	35
Kapitel 11: Tina, 16 år	36
Kapitel 12: Yun	37
Kapitel 13: Tina på lägret	38
Kapitel 14: Yun agerar	40
Kapitel 15: Tina, 17 år	43
Kapitel 16: Yun berättar	48
Kapitel 17: Tina, 38 år	50
Kapitel 18: Tore	51
Kapitel 19: Gata	53
Kapitel 20: Tina i fångenskap	55
Kapitel 21: Gata spelar Tina	57
Kapitel 22: Lemonina blir fundersam	59
Kapitel 23: Gata i telefon	61
Kapitel 24: Mannen i luren	62
Kapitel 25: Tore läser nyheter	64
Kapitel 26: Tina berättar hur det gick	65

Tina i Äppeltuna

Kapitel 1: Tina presenterar sig

Jag heter Tina. Jag bor i Äppeltuna. Året är 2010. Det är sommar. Jag går i sommarskola. Det finns bara fyra elever i skolan på sommarlovet. Jag är en av de fyra. Jag är 12 år gammal. Jag har kort blont hår och blå ögon. I öronen har jag vita pärlörhängen. Jag ser ut som en 14-åring. Jag är ganska blyg. Jag tycker det är svårt att prata med killar.

Jag minns en händelse för fem månader sedan. Jag stod vid mitt skåp i skolan då en kille kom fram till mig. Jag kände inte igen honom. Han såg ut att vara 16 år ungefär. Killen rodnade.

– Hej, dig har jag inte sett tidigare, sa killen. Vill du gå ut och fika med mig här i närheten av skolan? Funkar klockan två? Vad heter du?

– Jag heter Tina, sa jag.

- Vilket vackert namn, sa killen. Jag heter Jim. Vilken klass går du i?
- Jag går i femman, svarade jag.
- Vänta, femman? utbrast Jim. Hur gammal är du?
- Jag är 12, sa jag.

Jag hann inte säga mer innan han böjde sig ner på knä som för att ursäkta sig.

- Förlåt mig. Jag visste inte att du var 12 år gammal. Jag går nu, sa Jim.

Jim försvann snabbt i väg samtidigt som jag hörde en välbekant röst skratta.

- Ha-ha-ha, hon är 12 år gammal. Vilken twist, sa rösten.

Det var Orlon, en dryg kille i min klass, som hade pratat. Jag gick till mitt klassrum och satte mig på min plats. Jag berättade vad som hade hänt. Tjejerna i min klass tyckte det var ganska romantiskt. Men killarna tyckte det var creepy.

Senare i klassen satt jag och skrev svaren på mattefrågor. Det handlade om plus, minus och gånger. Vi elever pratade med varandra. Bill, en kille i klassen, började berätta om en konstig dröm han haft.

- Jag drömde en mardröm, berättade Bill. I drömmen frågade jag mamma om jag kunde läsa bibeln. Mamma svarade att "Ja, vi kan läsa den problematiska boken". Jag hoppade till då. Jag tyckte det lät konstigt det hon sade. Mamma stängde dörren. Hennes röst var faktiskt jättekonstig. Inte mänsklig alls.
- Bill, jag tror att du är väldigt uppmärksam och svår att lura, sa Orlon. Det kanske inte var din mamma. Det

kanske istället var en demon som skulle kolla hur du skulle reagera om din mamma pratade så om bibeln?

Sedan var sommarlektionen slut. Läraren berättade plötsligt att vi skulle ha ledigt i tre dagar eftersom rören i skolan hade gått sönder. Alla reste sig och gick hem. På hemvägen tog jag följe med min kompis Elita. Vi pratade om böcker och musik. Efter ett tag kom vi till Naturhistoriska museet. Jag hade läst att de skulle få två miljoner kronor i bidrag för att bli klara med renoveringen av museet. Jag och Elita bestämde oss för att göra ett besök på museet vid deras nyöppning om 70 dagar. Jag kan inte hålla mig tills dess.

Samtidigt som vi stod utanför museet såg jag en brun skåpbil. En stor man satt vid ratten. Han verkade vänta på någonting. Mamma hade sagt till mig att inte stirra på folk, men jag var för nyfiken. Plötsligt kom en annan man gående som gick fram till bilen. Han såg alldaglig ut. Jag såg att han tittade på mig. Jag satt ju faktiskt och stirrade. Han vinkade till mig. Mannen inne i skåpbilen tutade samtidigt. Jag tittade på Elita. Hon tittade på mig. Vi gick vidare.

- Vad i helsike var det där? sa chauffören i skåpbilen till den andre mannen utanför. Varför vinkade du till dom?
- Jag vinkade tillbaka för att det inte skulle se konstigt ut. sa den andra mannen. Skulle jag fråga om fika eller?
- Skärp dig! sa chauffören. Du vet vad som står på spel. Vi delade på skulden. Vi har lyckats få ner den tillräckligt för att kunna genomföra planen. Vi har till och med pengar över. Vi behöver ha koll på läget
- Ja Mister Stor, jag vet hur läget är, sa den andre mannen. Två vaktmästare som jag kan knocka. En kvinna och en vakthund som vi kan söva.

– Kalla mig inte för det där dumma kodnamnet som du kom på, sa chauffören. Ja, det var allt.

– Jag tycker du passar som Mister Stor, sa den andre mannen. Du är ju en jätte jämfört med mig. Självt är jag smidig och snabb, så mitt namn borde vara Mister Snabb. Ja-ja. Vi går dit, söver hunden med en sömnpistol, knockar eller dödar vakterna, binder fast kvinnan och lämnar henne i ett litet skåp. Sedan tar vi pengarna från säljaren och drar.

– Är du säker på att sömpilen funkar direkt, Mister Snabb? sa Mister Stor.

– Javisst, jag och mitt förra gäng jagade noshörningar innan polisen och reservatägarna stoppade oss, sa Mister Snabb. Jag har bra koll på bedövningspilar. Jag gömde mig i alla fall när polisen kom. Mina gamla kompanjoner blev avrättade, medan jag lyckades få ett svenskt pass.

– Ja, och sen träffade du mig mitt under ett rån, sa Mister Stor. Vi hade en kul kväll. Vi satsade alla våra pengar. Tyvärr hamnade vi med den här skulden eftersom du envisades med att vi skulle dricka mer.

– Ja, men i morgon natt börjar jakten, sa Mister Snabb. Jag har med mig allt.

Kapitel 2: Tina och Elita leker ute

Vi gick hem. Sedan pratade vi om männen i bilen och han som hade vinkat till oss.

– Dom kanske jobbar här? sa jag. Jag har läst att det jobbar två vaktmästare i byggnaden. Det kanske är dom? Han den trevliga som vinkade till oss och han den stora.

Vi pratade om vad vi skulle göra på våra lediga dagar. Elita ringde och frågade sin mamma om hon fick sova över hos mig. Mamman sa ja. Sedan satte vi oss och läste böcker en stund innan vi började leka. Vi är ju fortfarande barn så mina barninstinkter kickade in kan man säga.

Vi valde att leka detektiver. Vi tog med oss några grejer och gick ut. Klockan var nu åtta på kvällen. Vi låtsades att männen vi sett var tjuvar. Vi smög omkring en bra stund. Plötsligt var vi utanför Naturhistoriska museet. Där fanns en sovande hund. Det var en dobermann. Vi gick fram och tittade för att se om hunden mådde bra. Det såg ut som att den hade ätit på en köttbit med lite vitt pulver på. Det är säkert sömnmedel tänkte vi. Vi kände på dörren. Den var olåst!

– Det är ingen lek nu, sa jag.

Vi smög försiktigt in. Innanför dörren låg två vakter avsvimmade. Det såg ut som att de blivit slagna i huvudet. De

var avsvimmade men såg ut att leva så vi gick vidare. Nu hördes ett tyst mummel. Vi blev rädda men smög försiktigt mot ljudet. Vi kom till en dörr som vi öppnade. Bakom dörren fanns en trappa. Vi gick ner för trappan och hörde mumlet igen. Det var väldigt mörkt här. Jag kunde knappt se alls. Men plötsligt råkade jag stöta till en ljusknapp på väggen och allt blev ljust. Jag såg en kvinna sitta bunden på en stol. Hon hade brun tejp över munnen. Sedan upptäckte jag en sak till. Elita var borta!

Tio minuter tidigare.

– Jag har bundit receptionisten nere i källaren, sa Mister Stor. Pengarna är på vinden. Du kan hämta dom medan jag väntar här. Jag larmar om nåt händer.

– Ja, vi kommer bli rika efter det här, sa Mister Snabb. Jag hade i alla fall rätt om sömnpulvret.

– Vad menar du, använde du sömnpulver på köttbiten? sa Mister Stor.

– Ja, jag glömde sömnpistolen, sa Mister Snabb. Håll utkik om något händer.

Mister Stor väntade en stund. Fast sedan gick han ändå runt lite. Plötsligt hoppade han till! Han såg en flicka smyga runt. Samma flicka han sett tidigare på dagen!

–Jag kanske skall ropa på Mister Snabb? tänkte Mister Stor. Men hmm, vi kanske behöver en gisslan?

Mister Stor följde efter flickan in till rummet där de nyss bundit receptionisten. Han tog ett snabbt tag över flickans mun med ena handen samtidigt som han höll fast henne med en andra handen. Mister Stor smög tyst ut med sitt offer.

– Mmm, lät Elita.

– Tyst, jag kommer inte skada dig, men du måste vara

tyst, sa Mister Stor.

– Vad är det som händer? sa Mister Snabb som precis upptäckt sin kompanjon.

– Vi måste gå nu, sa Mister Stor.

– Jag har alla peng... hann Mister Snabb säga innan han utbrast. Vad? Vem är det här?

– Det är en gisslan, sa Mister Stor. Kom nu

Mister Stor och Mister Snabb sprang till skåpbilen med Elita. Mister Stor band fast henne med brun tejp. Mister Snabb satte tre tejpbitar på hennes mun. Sedan startade Mister Stor bilen.

– Vem är tjejen? frågade Mister Snabb. Och varför har du kidnappat ett barn? Vi skulle bara ta bänkarna din idiot.

– De två flickorna som stirrade på oss vid bilen var inne på museet, sa Mister Stor. Den äldre är inlåst. Vi tar den andra här som gisslan för säkerhets skull. Då kan vi ringa polisen och be att få en helikopter. Vi flyr till Estland i några månader.

– Okej, jag ringer polisen när vi kommer till gömstället, sa Mister Snabb.

Samtidigt var jag kvar på Naturhistoriska museet.

– Mmm, lät receptionisten som var bunden och hade tejp över munnen.

Jag gick fram till receptionisten och tog bort tejpén från hennes mun.

– Vem är du och vad gör du här, sa receptionisten. De som rånar stället kan vara här. Kan du få loss mig från repén. Har du ringt polisen?

– Jag heter Tina och nej, jag har inte ringt än, sa jag. Jag hade en kompis med mig. Men nu vet jag inte var hon

är.

– Vi måste ringa polisen nu! sa receptionisten. Vi måste härifrån.

Jag och receptionisten gick upp för trappan tills vi kom till en låst dörr. Receptionisten försökte öppna dörren men det gick inte. Jag ringde polisen och berättade vad som hänt. De sa att de skulle komma. Vi väntade en timme tills dörren öppnades.

– Polis, ner på knä! sa polisen. Vänta, var det ni som ringde?

Vi berättade igen vad som hänt. Polisen sa att vi var de enda i museet. Jag frågade om de sett Elita. Men det hade de tydligen inte. Nu blev jag väldigt orolig för henne.

I en liten stuga satt samtidigt Mister Stor och Mister Snabb och gömde sig. De skrek till varandra.

– Hur i helsike tänkte du!? skrek Mister Snabb. Vi kunde ha flytt under tiden innan de hann ringa polisen. Men nej, du kidnappade en av dem! Vad skall vi göra med henne tänkte du? Och du kan glömma att vi skall göra oss av med henne för jag vill inte bli anmäld för varken mord eller mordförsök.

– Jag tänkte att vi kunde använda henne så att inte polisen vågar göra något, sa Mister Stor. Vi lämnar henne här i stugan. Sedan ringer vi och berättar var hon är medan vi flyr.

Mister Snabb och Mister Stor tog bort tejpens runt Elitas mun och bad henne säga numret till sina föräldrar. Elita gjorde som skurkarna sa. När de fått numret satte Mister Snabb på en ny tejprensa över Elitas mun och tog telefonen.

– Ja vem är det? svarade Elitas pappa.

- Du skall göra exakt som jag säger om du vill se din dotter igen, sa Mister Snabb. Ring inte polisen!
- Och vad är din plan sedan då? flikade Mister Stor in.
- Du skall fixa flygbiljetter till Estland, fortsatte Mister Snabb i luren. Och ring som sagt INTE polisen!

Mister Snabb tog bort tejen från Elitas mun en stund så att hon kunde äta och dricka. Sedan la han på en ny tejobit medan han ringde Elitas pappa en gång till. Pappan sa att han hade skaffat flygbiljetterna nu.

Jag klarar inte av min partner tänkte Mister Snabb. Han kidnappar ett barn som vi i stället kunde lagt i källaren på museet. Men nu vet jag. Jag säger till Mister Stor att jag åker och hämtar biljetterna. Om jag inte kommer tillbaka så säger jag att han skall fly med bilen. Men vad som egentligen händer är att jag kommer ta biljetterna själv och tjalla på honom så att han åker i finkan.

Mister Snabb körde till mötesplatsen för att plocka upp biljetterna. Där stod pappan. Han var lika stor som Mister Stor. Mister Snabb blev rädd men körde fram ändå

- Här är biljetterna, sa Elitas pappa. Var är min dotter?
- Min partner tänker göra sig av med henne, sa Mister Snabb. Jag försökte säga nej, men han lyssnade inte. Jag är bara en simpel tjuv. Det är han som är kidnapparen, inte jag. Han hotar mig. Han höll ett gevär mot mig och sa att jag skulle möta dig och ta biljetterna. Han kommer göra sig av med din dotter sen. Ring polisen nu!

Han trodde på mig! tänkte Mister Snabb. Inget personligt Mister Stor, men du gjorde ett stort misstag.

Pappan som fått veta var Mister Stor befann sig körde dit för att hämta sin dotter. Mister Snabb som nu hade flygbiljetterna körde i motsatt håll mot flygplatsen.

Jag själv sprang hem. Där stod mamma. Jag berättade för henne vad som hänt. Mamma blev både arg och orolig. Arg för att vi smugit in på museet och orolig över var Elita kunde vara.

Jag gick och la mig men kunde inte sova. Jag hörde att det knackade på dörren. Mamma öppnade. Det var Elitas mamma som kommit. Hon berättade att Elita var räddad! Jag hörde Elitas mamma berätta. En av kidnapparna hade tydligen tänkt göra sig av med Elita men Elitas pappa hade lyckats rädda henne. Den ena banditen hade varit i slagsmål med pappan. Pappan hade lyckats ta pistolen. Skurken hade sprungit iväg och pappan kunde rädda Elita. Mamman berättade vidare att polisen nu jagade de två kidnapparna. Sedan kom Elita och hennes pappa. Jag och Elita kramade varandra. Vi satte på nyheterna på teven.

”Välkomna till teve-åtta-nyheterna. En man har blivit skjuten av en annan man. Polisen lämnar information att två män är anhållna för kidnappning och mordförsök. Mannen som blev skjuten heter Mysan. Han är en känd tjuvjägare. Den andra mannen är en gangster som heter Tenson. Vi berättar mer efter vädret.”

Vi blev rädda. Elita berättade att de inte tänkt döda henne. Men hon sa att de stulit pengar. Vi fortsatte att prata om det som hänt. Det här var mitt första äventyr.

Kapitel 3: Tina, ett år senare

Jag är 13 år gammal nu. Jag fick reda på att mannen som blev skjuten inte överlevde. Han hade kallats Mister Snabb. Hans kompanjon som kallades Mister Stor hade tipsat polisen medan Mister Snabb var på flykt med pengarna.

Jag gick till skolan. Där såg jag Elina. Elina är en tjej som använder rullstol. Hon har inga kompisar i skolan. Hon är väldigt blyg. Elina har långt blondt hår och bruna ögon. Jag gick fram till henne samtidigt som en kvinna kom. Det var antagligen hennes mamma tänkte jag. Mamman hade långt blondt hår och blå ögon. Jag tänkte prata med henne, men hon gick in i bussen tillsammans med Elina. Jag gick hem istället. Då kom Elita hem till mig. Vi pratade och bestämde oss för att umgås med Elina. Till slut somnade vi. Nästa dag gick vi tillsammans till Elina och sa hej. Elinas mamma kom och sa hej till oss.

– Vi måste gå nu Elina, sa Elinas mamma. Vi skall gå till terapeuten.

Innan de gick gav Elina en teckning till mig. Jag och Elita gick hem till mig. Vi satte oss i min mysiga säng och tittade på teckningen. Den såg ganska fin ut. Den föreställde Elina och hennes mamma på promenad. Elina satt i sin rullstol. Men jag såg något konstigt på ena rullstolshandtaget. Det såg ut som handklovar. Det fanns också en stor byggnad på teckningen. På byggnaden stod det "SB". Jag vet vad det betyder;

”Svenska Banken”. Det fanns också ett annat lite mindre hus på teckningen. I det huset syntes en kvinna genom ett fönster. Hon hade något brunt runt kroppen och något grått över munnen. Jag tittade på teckningen igen. Det fanns även en figur som liknade kvinnan i fönstret. Hon hade något svart i ena handen och en pistol i den andra. Bredvid stod texten ”i mask”. Jag insåg nu vad allt betydde. Jag bad Elita ringa polisen, samtidigt som jag kollade upp var Elina bodde. Elita sa att polisen var upptagna med en situation på banken och inte kunde komma. Men jag sprang genast iväg.

Kapitel 4: Elina

Jag heter Elina. Jag sitter hemma i soffan och tittar på nyheterna. Det är två dagar tidigare i berättelsen.

Jag tänker tillbaka på min barndom. Min pappa Håkan hade lämnat vår familj för en annan kvinna när jag föddes. Jag har aldrig träffat min pappa. Jag fick en skada vid födseln så att jag inte kunde röra mina ben. Jag är 13 år gammal nu. Jag är väldigt blyg och har inga vänner i skolan.

Mamma kommer om tre timmar, tänkte jag när jag satt i soffan. På teve-nyheterna såg man två personer. Det handlade om en man och en kvinna. Mannen har ju både samma för- och efternamn som min pappa, tänkte jag. Det var en vacker kvinna med långt blont hår som satt bredvid mannen på teven. Det är säkert hans nya fru, tänkte jag vidare. Loreen stod det på en namnskylt på teveskärmen. Jag blev ledsen och stängde av teven.

Sedan gjorde jag mina läxor. Men plötsligt hörde jag något vid dörren. Jag gick och tittade genom titthålet. Det stod en person med svart mask på andra sidan. Masken hade hål för ögonen och munnen. Det såg ut som en kvinna. Hon hade röda läppar. Kvinnan tog fram en pistol.

– Öppna dörren, annars skjuter jag dig, sa kvinnan.

Jag blev rädd, men öppnade inte. Kvinnan sköt, men det lät nästan ingenting. Hon hade en ljuddämpad pistol. Låset gick

sönder och dörren öppnades. Kvinnan klev in och siktade pistolen mot mig.

– Gör inget dumt nu, sa kvinnan. Kom hit!

Jag gick försiktigt fram. Kvinnan tog tag i mig, lyfte upp mig och slängde mig på soffan. Jag råkade få tag i hennes huva som slets av. Nu såg jag vem det var! Det var Loreen! Pappas nya fru. Jag hade ju nyss sett henne på teve. Jag blev som förstenad. Loreen blev arg och gav mig en örfil. Hon satte på sig huvan igen. Loreen tog upp rep som hon hade med sig. Hon band mina armar bakom ryggen. Det gjorde ont. Sedan band hon mina ben också.

– Jag kommer inte använda någon tejprensa över din mun, sa Loreen och tog upp ett svart bälte med en boll på. Jag kommer tysta dig med den här istället

Loreen ställde sig bakom mig och satte fast bollen i min mun så att jag inte kunde säga någonting. Hon la fingret mot sin mun för att hyssja mig.

Kapitel 5: Loreen

Jag heter Loreen. För 10 år sedan var jag en simpel tjuv innan jag träffade min man.

Det var på en bar som jag mötte honom. Håkan hette han. Han flörtade med mig. Jag lyssnade på vad han hade att säga. Han berättade att hans exfru födde ett handikappat barn. Han hade försökt övertala sin exfru att adoptera bort barnet. Men frun hade inte velat det. Vi pratade länge. Håkan var affärsman och hans ex hade jobbat på en bank.

Håkan och jag blev tillsammans. Vi hade det bra. Efter tre år tog jag en risk och berättade om mitt förflutna. Att jag var en tjuv. Men Håkan kysste mig bara och sa att han inte brydde sig.

Två år senare hade vi varit tillsammans i fem år. Då gjorde han ett ödesdigert misstag med sina affärer och förlorade mycket pengar. Håkan fick panik. Men jag kunde lugna ner honom. Efter en stund kom jag på en plan.

Håkan gick med på planen. Vi tog oss till huset där hans ex bodde. Det verkade inte som att någon var hemma. Jag smög fram till fönstret. Jag såg dottern sitta i en soffa. Jag drog på mig min huva och tog fram pistolen med ljuddämpare, sköt sönder dörrlåset och gick in. Jag sa till flickan att komma med. Jag lyfte upp henne när hon stod nära, men då fick hon tag i min huva så att den åkte av.

Hon har sett mitt ansikte! tänkte jag och slängde ner henne på soffan. Jag gav henne en örfil och band henne hårt och satte en munkavle med en boll i hennes mun. Sedan visade jag med ett finger mot mina läppar att hon skulle vara tyst. Jag tog på mig huvan igen då plötsligt mamman kom in genom dörren! Jag riktade pistolen mot mamman och sa åt henne att vara tyst. Jag band även henne med mitt rep och tejpadе över hennes mun.

– Jag kommer inte skada er, sa jag.

Men jag måste ringa Håkan och berätta att dottern sett mitt ansikte, tänkte jag. Jag berättade först vad jag ville. Mamman sa att det inte skulle gå.

– Det är fullt med folk i banken, sa mamman. Men imorgon är det tomt.

– Tjejen får gå till skolan, men hon måste vara tyst och inte berätta något, sa jag. Annars så...

Nästa dag gick jag till Elinas skola och spanade. Jag såg att Elina pratade med två tjejer. Den ena var söt. Den andra var väldigt vacker och såg lite äldre ut. Jag gick fram och pratade med dem. Jag låtsades vara Elinas mamma och sa att vi behövde gå hem. När vi kommit hem tog jag fram munkavlen igen och placerade Elina tillsammans med sin mamma i källaren. Sedan ringde jag Håkan.

– Min kära, jag är snart klar med kuppen, sa jag. Men din dotter tog av mig huvan. Hon har sett mig.

– Gör dig av med henne nu, sa Håkan. Hon kommer berätta för polisen.

– Som du vill min kära, sa jag.

Jag gick ner i källaren. Jag tog mamman till bilen och sa åt henne att vara tyst. Sedan gick jag ner till källaren igen.

– Jag är ledsen, men du såg vem jag är, sa jag. Ta det inte personligt.

Jag bar Elina till badrummet och la henne i badkaret. Jag skruvade på vattnet och gick sedan ut till bilen. Jag hörde hur Elina mumlade bakom munkavlen.

Jag startade bilen och körde till banken. Mycket riktigt var det tomt. Mamman förde över alla pengar till mig. Sedan gick vi ner till bankkvalvet. Jag band fast henne där nere och körde sedan hem till mig.

Kapitel 6: Tina, en räddare i nöden

Det är jag, Tina, här igen som berättare.

Jag sprang jättefort till huset. Jag märkte att något var fel innan jag kom fram. Dörren var trasig! Jag smög försiktigt in. Jag hörde ljud från övervåningen. Jag gick upp. Det kom ut bubblor från badrummet. Jag gick in och såg Elina i badkaret! Hon var medvetlös. Jag sprang fram till badkaret och drog allt jag orkade. Jag lyckades få upp henne! Hon hade en munkavel som jag tog bort. Jag tryckte på hennes mage. Hon andades! Elina öppnade ögonen och såg mig. Hon började gråta. Hon berättade vad som hade hänt. Jag ringde polisen och stannade kvar hos henne tills de kom. Elina berättade för polisen att det var hennes pappas nya fru Loreen som gjort allt. Elina sa att Loreen hade åkt till banken med Elinas mamma. Polisen åkte genast till banken. Jag stannade kvar hos Elina. Efter ett tag fick vi meddelande om att de hade arresterat Loreen hemma hos sig själv. Jag och Elina gick hem till mig. Jag berättade för mamma vad som hänt. Elita kom också och vi lekte tillsammans.

Kapitel 7: Tina, 14 år

Jag är 14 år nu. En äldre elev kom fram till mig i skolan och började prata med mig. Han var 17 år gammal. Jag berättade hur gammal jag var. Han sa förlåt och gick iväg.

Senare satt jag hemma och tittade på teven. Jag kände mig uttråkad och tittade runt på olika kanaler. Jag såg att det skulle komma en kärleksfilm på en kanal. Det stod att det var åldergräns 18+. Jag ville kolla vad det var för något. Men mamma ville inte att jag skulle titta. Mamma skulle i väg på en dammiddag och hade hyrt barnvakt så hon. Jag blev irriterad. Det ringde på dörren. Det var en äldre kvinna. Hon var äldre än mamma. Hon hade grått blankt hår och svart kjol. Hon tittade på mig.

– Hej, jag heter Yunti. Jag kommer ta hand om dig och se till så att du inte tittar på den vuxna filmen.

– Okej, jag hoppas vi kan ha det trevligt svarade jag.

Mamma försvann iväg till dam-middagen medan jag och Yunti pratade. Yunti berättade att hon jobbat som detektiv förut. Men det var visst 20 år sedan. Jag frågade om hon kunde berätta något spännande från förr.

Yunti berättade om när hon var 15 år gammal. Hon hade gått till skolan och sett två män som satt ner på en bänk. Hon hörde att de pratade tyska. Yunti sa att hon förstod vad de sa.

- Jag vet var skatten ligger, sa den ena mannen. Följ järnvägsrälsen till tunneln... mumlade han. Där är vårt gömställe.
- Är du säker? Frågade den andre mannen. Jag borde ligga lågt. Mina dokument är borta, men jag vill inte att länsman ser eller misstänker mig.
- Ja-ja. Vi var ju också där när våra kompanjoner tog sakerna, sa den förste mannen. Kom vi går nu.

Yunti berättade vidare att hon tänkt springa till länsman men att hon var nyfiken och följde efter istället.

- Jag smög tyst, berättade Yunti. De märkte mig inte. De gick in i en gata och jag smög efter. Där stod ett tåg med ett hakkors målat på sidan. Jag blev rädd men fortsatte att smyga.
- Hell Führer, sa den förste mannen.
- Han är död, sa den andre mannen. Skärp dig nu. Vi tar skatten och drar till Japan. Vi kan vara säkra där.
- Ja vi tar skatten och drar sedan, bekräftade den första mannen. Inga misstag.
- Jag tänkte gå tillbaka, men halkade, sa Yunti. Dom hörde mig! Jag försökte springa men dom hann ikapp mig och höll fast mig.
- Vad i!?! utbrast den ene. Hur mycket har hon hört?
- Jag vet inte, svarade den andre. Det spelar ingen roll. Vi gör oss av med henne.
- Männen lyfte in mig i tåget sen, berättade Yunti.
- Jag tänkte inte använda den där, sa den första mannen och nickade mot ett föremål på ett bord. Men vi måste göra oss av med bevisen.

– Skurkarna band mina händer bakom ryggen, fortsatte Yunti. De band också mina ben. Sedan la dom grejen från bordet bredvid mig. Det var en bomb! De stängde dörren. Jag hörde deras steg när de gick. Jag försökte ropa på hjälp. Men ingen hörde mig. Jag kunde inte få loss repen heller. Jag tittade på bomben. En klocka tickade ner. 10:20 stod det nu. Jag tittade runt omkring mig. På en vägg i tåget såg jag att det satt en rostig järnspik. 05:00 stod det nu. Jag blev rädd. Till slut lyckades jag få loss händerna. Jag fortsatte med att försöka få loss benen. 03:00. Äntligen fick jag loss dem! Jag försökte öppna dörren, men den var låst. 02:30. Jag slog allt vad jag kunde mot fönstret. Det gick sönder! 02:00 Jag tog försiktigt bort glaset så att jag inte skulle bli skadad. 01:00. Jag klättrade ner. 0:30. Jag sprang jättefort ut ur tunneln. BOOM! En stor smäll hördes. Jag såg en man i bruna kläder. Det var länsman. Han undrade vad som hade hänt. Jag berättade om hur jag blivit fångad men sedan kommit loss. De två kriminella blev haffade ganska snart.

Jag tittade på klockan när Yunti berättat färdigt. Klockan hade plötsligt blivit nio. Jag hade missat serien som jag följde på teve. Vi satte oss och åt middag. Vi åt hästkött med potatismos. Sedan kom mamma hem.

Kapitel 8: Tina, 15 år

Jag är 15 år gammal nu. Jag var i skolan. Vi hade lektion i svenska. Jag läste deckare. Boken jag läste hette Ölandsdeckarna. Jag hade läst nästan halva boken. Huvudkaraktärerna är en ung kille som är 14 år och hans tjejkompis som är förtjust i honom. Killen är omedveten om tjejens försök till flört. Mysteriet handlar om att ölen på en viktig landskaps-fest har försvunnit. Faktum är att all öl på Öland har försvunnit. Allt har blivit stulet.

Jag fortsatte att läsa. Klockan var sex på eftermiddagen. Vi hade fortfarande skola. Dörren till klassrummet öppnades. En av de äldre eleverna kom in. Hon heter Lemonina. Hon har svart långt hår och gröna ögon. Idag hade hon grönt läppstift. Lemonina är 17 år gammal. Hon skolkar mycket. Lemonina tittade på mig när hon kom in.

– Det verkar som att vi har en boknörd här, sa Lemonina.
Eller är du en nobel flicka? Du borde inte vara här ensam, en skurk kan ta dig. Hahahaha.

Lemonina retade mig. Sedan tog hon fram en fantasy-bok och satte sig bredvid mig. Lemonina tycker om att retas. Hon mobbar egentligen ingen, men hon retar några personer, inkluderat mig. Lemonina säger att hon vill bli författare. Hon skriver mysterie-böcker, men de är väldigt olämpliga. De är för de som är över 18.

- Så Tina, har något hänt på dina äventyr? frågade Lemonina. Har du varit en damsel in distress någon gång?
- Nej, jag har inte hamnat i den situationen, sa jag.
- Du som är så attraktiv, sa Lemonina. Jag skulle säga att det är 85 procent chans att något händer.

Jag rullade med ögonen. Lemonina visade mig boken hon höll på att skriva. Jag rodnade och blundade när jag såg vad hon skrev.

- Ha ha, du är så oskyldig Tina, sa Lemonina. Jag har skrivit 350 sidor. När jag är klar med 200 till kommer jag publicera. Vill du läsa vidare?

Jag svarade inte men fortsatte att läsa.

- Har du en kille Tina? frågade Lemonina.

Jag rodnade igen.

- Nej, svarade jag.

Lemonina skrattade högt.

- Åh, du kanske inte är förtjust i killar? sa Lemonina.

Hon smekte min kind. Hennes läppar var nära mina. Jag blev högröd i ansiktet.

- Tycker du om det? sa Lemonina. Du är jättesöt när du rodnar. Du förhäxar mig med din skönhet.

Jag reste mig snabbt. Lemonina skrattade. Jag satte mig vid ett annat bord.

- Så vad tror du att du kommer få för poäng på provet? sa Lemonina. Jag kommer nog få ett högt betyg.

Jag trodde inte på henne. Hon är ju inte ens med på lektionerna.

– Jag kommer säkert få bra betyg, fortsatte Lemonina.
När är det skolan stänger?

Jag var trött på henne, men svarade.

– Klockan åtta kommer vår lärare Gita och går runt,
svarade jag. Klockan nio stänger skolan. Vad hade du
tänkte göra?

– Jag kommer fuska på provet så att jag slipper plugga,
sa Lemonina.

Jag kan inte låta henne göra det, tänkte jag. Jag skall ringa
läraren, tänkte jag vidare. Men min mobil var borta upptäckte
jag. Jag tittade runt. Lemonina satt med min mobil i handen. Hon
log mot mig.

– Tsk-tsk, du borde vara lite mer försiktig, sa Lemonina.
Du kan inte stoppa oss.

Jag undrade vad hon menade. Samtidigt kom en hand
bakifrån över min mun. Någon höll fast mig.

– Mmm, lät jag.

– Det verkar som att vår söta detektiv är i knipa, sa en
röst. Vi får sätta henne i säkerhet någonstans.

Jag kollade bakåt. Jag såg en stor och skallig tjej med en
näsring. Hon pratade med Lemonina.

– Du sa att det skulle vara tomt här, sa tjejen. Du
kommer väl ihåg vår deal.

– Ja-ja, jag kommer slutföra vår deal, var inte orolig,
sa Lemonina. Men vi måste binda fast Tina. Vi går till
sjukrummet. Det finns sängar där.

De föste iväg mig till sjukrummet. Lemonina tog upp en rulle
vit tejp.

Hon band mina händer framifrån. Sedan band hon mina ben, tog hon mina fastbundna händer och satte fast de i sängen. Jag har sett något liknande på teve.

– Tina, har du läst en berättelse om en ung kvinna som blev rånad i sitt hem. Hon blev bunden av vit tejp precis som dig nu, sa Lemonina. Sådär, nu skall du få en munkavle också.

Lemonina rev av tre bitar av tejp. En placerade hon över mina läppar. Sedan smekte hon min kind. Därefter satte hon även de två andra tejpbitarna över min mun. Hon böjde sig fram och kysste mina läppar. Ett grönt kyssmärke syntes nu tydligt.

– Mmm, sa jag.

Jag blev väldigt röd om kinderna. Lemonina skickade en slängkyss till mig och gick ut tillsammans med den andra tjejen. Jag fortsatte att mumla. Jag försökte få loss tejp, men det gick inte. Jag undrade vad som skulle hända nu.

Kapitel 9: Lemonina

Jag band fast Tina. Hon är så söt! Jag önskar jag kunde reta henne lite mer. Jag och Nora Nästring gick till klassrummet där vi skulle skriva prov för att försöka få högre betyg.

Jag satt och skrev över en timme. Jag tror jag klarade provet. Nora verkade också klar.

– Här är drogerna, sa Nora och överräckte mig ett paket.
Jag går nu. Du borde också gå.

Nora gick iväg. Jag gick också hem.

Kapitel 10: Gita

Jag heter Gita. Jag är lärare.

En kväll fick jag ett meddelande från Alex, en annan lärare. Han skulle hjälpa mig att sätta betygen. Han bad mig vara på skolan om två timmar.

Det var sent, men Alex är en nattmänniska. Jag gick till skolan. Där var det mörkt. Jag tände en lampa i hallen. Undras om det är några elever kvar i skolan? tänkte jag. Det borde inte vara tillåtet att vara här så sent. Då plötsligt hörde jag ett mummel. Jag blev rädd. Jag smög tystare framåt. Ljudet verkade komma från sjukrummet. Mumlet hördes starkare nu. Det lät som en person. En tjej tänkte jag. Jag öppnade dörren. Det var Tina! Hon var bunden med silvertejp. Hon hade ett grönt pussmärke på sin mun. Jag drog långsamt av tejp. Tina berättade att det var Lemonina som gjort detta. Hon sa också att Lemonina fuskat på provet. Det var även en annan tjej som hade varit med berättade Lemonina vidare. Jag tog loss henne helt från all tejp. Sedan ringde jag polisen och följde Tina hem.

Lemonina blev avstängd från skolan i två veckor och fick fem månaders samhällstjänst som straff. Det blev också en ny regel i skolan om att alla är tvungna att gå hem när lektionerna är slut för dagen.

Kapitel 11: Tina 16 år

Nu är jag 16 år gammal. En dag skulle vi på skolutflykt till en jättestor skog som heter Gröna skogen. Det var en hel del elever som ville åka med. Git, vår lärare skulle också med på utflykten. Även en lärare som jag inte kände så bra skulle med. Yun hette hon. Hon var 33 år, lika gammal som Gita alltså. Vi åkte buss till campingen där vi skulle övernatta. Jag satt bredvid Elita. Vi pratade om vad vi skulle göra på campingen. Vi kanske skulle fotografera naturen. Då ropade Yun att vi var framme. Vi gick ut ur bussen. Gita sa till alla att pojkarna skulle sova i stugorna på berget och att flickorna skulle sova i stugorna vid bäcken. Vi promenerade tillsammans till bäcken. Vi tittade på naturen. Det stod en svart skåpbil på ett ställe. Två män satt i bilen. Jag såg att de tittade på oss. Vi gick till stugorna och spelade Monopol.

Kapitel 12: Yun

Jag heter Yun. Mitt liv är komplicerat. Jag var i Vietnam under kriget. Jag lyckades överleva. I två år gick jag i terapi. Men sedan hamnade jag på fel väg. Jag blev en hit-man. Men jag kollade i alla fall alltid upp vad personen hade gjort innan jag tog kål på honom. Ja, jag mördar inte barn eller kvinnor. I fyra år höll jag på med det jobbet. Sedan lyckades jag mirakulöst bli historielärare istället.

Nu var jag på en campingplats i en skog med en skolklass. Jag och grabbarna gick till stugorna. Jag satte mig ner och tittade på utsikten. Jag såg en stor svart bil bland träden. Jag tyckte det var skumt. Jag sa till grabbarna att hålla sig inne i stugorna medan jag gick och tittade. Jag smög mig fram mot den stora bilen. Men den körde iväg. Jag har alltid min kampkniv och min pistol med mig om något skulle hända. Jag vet att jag bryter mot lagen, men jag känner att jag inte kan gå någonstans utan mina vapen. Jag gick tillbaka till grabbarna och sa att det var falskt alarm.

Samtidigt i bilen som nu hade stannat satt männen och pratade.

– Det finns många vackra byten här, sa en av männen. Jag såg en äldre kvinna och åtta unga. Vi väntar tills det blir mörkt, sen tar vi dom.

Kapitel 13: Tina på lägret

Vi spelade monopol. Jag hade fyra hela gator. Alla mina gator hade hotell. Det var bara jag och en tjej som heter Teresa som spelade. Vi pratade samtidigt om olika saker. Men plötsligt hörde vi något utanför. Jag tittade ut genom fönstret, men ingen var där. Jag gick tillbaka och satte mig. Då knackade det på dörren. Jag öppnade. Där stod en man med kaninmask.

– Okej, jag vet att det inte ser så hotfullt ut, men det var min kompanjon som kom på idén med de korkade maskerna, sa mannen. Var duktiga nu tjejer. Upp med händerna!

Vi blev rädda. En man med rådjursmask kom också fram. Han hade en rulle svart tejp i handen.

– Du snygging med kort blont hår, kom hit, sa mannen med rådjursmasken och pekade på mig.

Jag gjorde som han sa. Han band mina händer med tejp bakom ryggen. Jag kunde inte röra dem. Sedan smekte han mig på kinden och tog ett steg fram mot mig som att han skulle kyssa mig. Men då hördes en röst.

– Hallå där, rör inte tjejerna! sa en mansröst.

Jag tittade upp. Det var en jättestor man i en björnmask som pratade.

– Rör inte tjejerna, vi skall sälja dom, sa mannen i björnmasken. Båten kommer om fem timmar. Tejpa munnen på henne och gör det samma med de andra. Sen drar vi.

Mannen med rådjursmasken tejpade för min mun. Sedan band han de andra. Männen hjälpte till att bära oss till bilen. Vi var jätterädda allihop. Gita försökte lugna oss. Rådjursmannen pratade om att komma tillbaka senare för att sälja sakerna i stugan. Vi var verkligen rädda.

Kapitel 14: Yun agerar

Det är Yun här som berättar. Jag försökte ringa Gita, men fick inget svar. Jag går till deras stuga istället tänkte jag. Synen som mötte mig gjorde mig minst sagt förvånad. Jag såg inga tjejer. Men det stod en man i rådjursmask utanför stugan! Han såg mig och tog upp en pistol! Mina instinkter kickade in. Jag sprang rätt mot honom. Jag lyckades ta ifrån honom pistolen och sköt honom i benet.

– Ahhh! skrek rådjursmannen.

Jag slog honom i huvudet med baksidan av pistolen. Han blev knockad. Jag band fast honom och gick tillbaka till killarnas stuga.

– Vänta här i stugan allihop, sa jag. Och ring polisen!

Fast det kanske inte hjälper, vi är ju mitt i ingenstans, tänkte jag. Jag packade upp min kampkniv och min pistol. Sedan gick jag tillbaka till tjejernas stuga. Mannen hade vaknat till medvetande igen.

– Vem är du? frågade jag. Och var är de andra? Svara, eller du kommer ångra dig.

– Vem tror du att du är? började mannen. Ahhhh!

Jag vred på hans fot.

– Jag har inte tid med det här, sa jag. Var är dom?

Skall vi hålla på mer, eller säger du vad jag vill veta?

– Mina kompanjoner är på en båt som kommer lämna landet, sa mannen och tog fram en karta ur fickan. Den är...

Mer hann han inte säga innan jag slog ner honom, tog kartan och satte mig i bilen. Jag körde i 20 minuter innan jag var framme. Jag gick ur bilen och såg direkt två personer. En person med ank-mask och den andra med en bäver-mask. Jag tror inte dom hade sett mig än. Jag smög mig fram. Jag sköt den ena och högg den andra. De var bägge döda. Jag gömde kropparna och tog på mig bävermasken. Då såg jag ytterligare en person med ank-mask.

– Tino, vad gör du här? sa personen med ank-mask. Du skall ju vakta stället.

– Jo jag, började jag.

Mer sa jag inte innan jag sköt personen i ank-masken. Jag såg ett mindre plåthus en bit bort. Jag smög bort och tittade in. Där inne satt tjejerna bundna med munkavle! Jag gick fram till dörren. Jag hade fortfarande masken på för säkerhets skull om någon av skurkarna skulle finnas kvar där inne. Jag öppnade och såg en bandit som jag genast fixade. Jag tog av mig masken och gick fram till tjejerna.

– Mmm, lät tjejerna i kör.

Jag gick fram till Gita och försökte ta loss henne.

– Maammkmm dmemy, sa Tina.

Jag kollade bakom mig. En stor man med björn-mask höjde ett järnrör. Jag lyckades blocka slaget.

– Vem är du? sa mannen i björnmask. Vad vill du?

– Polis! Öppna dörren, sa samtidigt en röst utifrån.

Mannen attackerade mig. Jag slog honom ansiktet och sparkade honom i magen. Han föll ner. Jag började ta loss tjejerna när polisen kom in. Jag berättade inte hela sanningen om att det var jag som knockat skurkarna. Polisen sa att de trodde det var ett gängkrig. Vi fick alla åka tillbaka till skolan. Tur att ingen märkte vad jag gjorde, tänkte jag.

Kapitel 15: Tina, 17 år

Jag är 17 år gammal nu. Jag var hemma med mamma. Hon och jag satt och kollade på en film som heter Super Anticimex. Det var en humorfilm med superhjältar. Filmen var väl inte så bra precis, men det var den enda filmen på teven just nu. Jag sa till mamma att jag skulle på toa. Inne på toaletten tyckte jag att jag hörde någonting. Jag spolade och tvättade händerna och tittade ut genom fönstret. Jag såg ingenting. Jag gick ut från badrummet. Någon tog tag i mig och la en hand för min mun.

– Mmm, lät jag.

– Schh, jag kommer inte skada dig, sa en röst. Var en duktig tjej och var tyst.

Jag blev rädd och var helt tyst. Jag såg mamma. Hon var bunden med en svart handduk runt munnen. Det var också handdukar runt hennes ben och armar.

– Mmm, lät mamma.

– Ta det lugnt, sa en maskerad man. Vi gömmer oss. Vi kommer vara här en dag tills det lugnar sig. Bind fast dottern och tysta henne.

– Ja sitt nu still, sa mannen bakom mig. Jag kommer inte skada er, vi gömmer oss bara.

Mannen band fast mig med handdukar på samma sätt som de gjort med mamma. Han satte också en munkavle på mig.

– Okej partner, kolla efter vad som finns att äta här, sa den ena mannen.

Sedan satte sig männen i rummet med oss. Klockan var fem på eftermiddagen när det plötsligt knackade på dörren.

– Var helt tysta, viskade bägge banditerna.

De bar in oss bägge i mammas rum.

– Helsikes jäkla hästskit, sa den ena banditen. Vem är det som knackar? Jag måste spela cool nu.

Den ena banditen bar upp tjejerna till mammas rum medan den andre tog ett djupt andetag och öppnade dörren. Utanför stod en tjej med långt brunt hår. Det var tyst i några sekunder.

– Hallå vem är du? sa banditen som öppnat dörren. Vad vill du?

Det var Elita som stod där ute.

– Vem är du? sa Elita. Är Tina hemma?

Vem är detta? Säg nåt smart nu för helsike tänkte skurken.

– Jag är Tinas mammas nya man, säger skurken.

– Men är det inte hennes hus, säger Elita. Varför är hon inte hemma?

– Vem var det? säger skurk nummer två i bakgrunden.

– Håll tyst, väser den förste skurken.

– Vem är det!? utropar Elita.

Den ena skurken tog sin hand och höll för Elitas mun.

– Partner, hämta rep och silvertejp, sa skurken.

– Vad i hela friden är det som pågår, utbrast den andre skurken. Vem är tjejen?

– Var stilla så kommer vi inte skada dig, sa den ena skurken till Elita.

Den andre skurken band fast Elita och satte silvertejp över hennes mun.

– Lägg in henne tillsammans med dottern och mamman, sa den förste skurken.

Sedan blev det helt tyst i huset. Skurkarna satte sig ner vid köksbordet och pustade ut. Men efter en stund ringde dörrklockan igen! Den ena skurken suckade och öppnade dörren. Det var Elina i sin rullstol på andra sidan dörren.

– Vem är du? sa Elina. Är Tina hemma?

– Jag är en person som vaktar huset, sa skurken. Ingen är hemma. Du kan gå igen.

– Hej partner, jag ringer efter lite hämtmat till oss och tjejerna, ropade den andre skurken.

– Men helsike din idiot, sa den förste skurken och tog samtidigt ett tag om Elinas mun. Tejpa fast henne också.

– Ja, jag kommer binda hennes ben, sa den andre skurken.

– Nej, det behövs inte, hon är handikappad, sa den förste skurken.

– Hon har samma rätt att bli bunden som alla andra, sa den andre skurken.

– Okej, bind henne, sa den förste skurken.

Skurkarna band fast henne och la henne i rummet tillsammans med de andra. De fick ta fram madrasser och lägga på golvet så att alla skulle få plats.

– Vad skall vi göra? sa den ene skurken. Vi har fem tjejer bundna i huset nu. Vi måste fly någonstans.

– Nej, vi stannar här, sa den andre skurken. Vi kan inte riskera att polisen hittar oss om vi är ute.

Ding-dong, lät dörrklockan igen.

– Men vad i helsikes jävla skit, ropade den ene skurken.
– Jag kan öppna, sa den andre skurken. Vi är säkra här, muttrade han medan han gick mot dörren.

Utanför dörren stod en kvinna med långt svart hår, gröna ögon och grön maskara. Hon ser ut som en gudinna, tänkte skurken som öppnat dörren.

– Hallå där, vad har en vacker kvinna som du för ärende till det här huset? sa skurken. Om du är matleverantör betalar jag din räkning med mycket dricks.

– Vem är du? sa kvinnan utanför dörren. Jag heter Lemonina och vill sälja några av mina teckningar.

– Ja självklart, sa skurken. Vad har du för fina teckningar? Jag betalar extra.

Lemonina visade fram sina teckningar.

– Vad är det här? sa skurken. Det här är nog inte för barn väl? Öh, jag tar alla bilder.

Den förste skurken knackade på skurk nummer tvås axel.

– Vad sysslar du med? sa den förste skurken. Du måste få bort henne.

– Vem är det? sa Lemonina.

Mer hann hon inte säga innan skurk nummer två tog ett grepp om henne.

– Ta och bind fast henne med den genomskinliga tejpen som ligger i min väska, sa skurken.

Skurkarna hjälptes åt med att tejpa och binda Lemonina.

– Mmm, lät Lemonina.

Skurkarna la henne i rummet tillsammans med de andra fångarna.

– Vad ska vi göra? utbrast den ena skurken. Vi har fem kvinnor i rummet. Vi måste gå nu. Vi kan inte gömma oss längre.

Ding-dong, lät dörrklockan igen.

– Jag öppnar dörren, sa den förste skurken.

– Vem är du? sa en äldre kvinna som stod vid dörren.

Jag har läxor till Tina.

– Vem var det som ringde på, undrade den andre skurken och tittade fram.

Samma sak igen. Skurkarna kände sig tvingade att paketera även den äldre kvinnan. Det var Tinas lärare Gita som hade kommit.

– Vi måste fly nu, sa den ena skurken. Det är fler personer här nu än när vi kom hit.

Ding-dong, lät dörrklockan.

– För helskotta, utropade den ena skurken. Vem är det nu?

Den förste skurken öppnade dörren. Det stod en man utanför. Det var Yun.

Kapitel 16: Yun berättar

Läraren Gita ringde och undrade om jag kunde gå till skolan och hämta Tinas läxor. Läxorna skulle ligga framme berättade hon. Gita ville inte gå ut själv efter händelsen för ett år sedan.

Jag berättade att det kunde jag göra. Jag gick till skolan och hittade läxorna där Gita sagt att de låg. Det var en mapp som det stod Tina på. Jag tog mappen och gick till Tinas hus.

Jag knackade på dörren. Dörren öppnades av en man. Jag hade en dålig känsla och var på min vakt. Det var kanske Tinas pappa, men jag visste inte. Jag frågade var hans dotter var. Han såg nervös ut.

– Min lilla dotter är sjuk... började mannen.

Jag såg en skugga i huset. Det såg ut som en annan man. Det såg ut som att han hade en pistol i handen!

Nu kände jag att det var något riktigt fel här. Med min knytnäve drömde jag till mannen vid dörren rätt på hakan. Mannen med pistolen kom fram. Han var muskulös vad jag kunde se. Men han rörde sig inte som att han hade stridsträning som jag har. Jag sprang rakt mot honom, tog lätt pistolen ur hans grepp och sparkade hårt på hans arm. Samtidigt vände jag mig om och slog ner mannen från dörren som kommit fram.

– Vem vem fan är du? sa skurken som nyss haft en pistol i sin hand.

- Jag är Yun, sa jag och tog samtidigt ett stadigt grepp om hans hals. Var är de andra?
- De är bundna i sovrummet, sa skurken.

Jag knockade bägge männen igen, band dem och öppnade dörren till sovrummet. Jag såg Tina, hennes mamma, Elita, Elina, Gita och Lemonina ligga fastbundna. Jag fick loss alla och ringde sedan genast polisen. Jag tänkte att jag haft en himla tur med de kriminella.

Polisen kom. Jag och Gita gick till skolan. Gita tittade på mig. Jag såg att hon var röd om kinderna. Hon böjde sig fram och och kysste mig på munnen. Jag kysste henne tillbaka.

Kapitel 17: Tina, 38 år

Jag var 18 år när allt hände. Jag hoppas jag slipper uppleva något liknande i mitt liv igen. Nu är jag 38 år gammal. Jag har två barn, en pojke och en flicka. Min man heter Tore. Jag kan berätta hur det gick till när jag efter den sista händelsen träffade Tore.

Jag var i skolan. Jag satt och pratade med Elina. Dörren öppnades. Rektor Harrisson kom in. Han såg irriterad ut. Han stannade och vände sig mot oss.

– Ja, Gita och Yun kommer inte kunna jobba på ett tag, sa Harrisson. De blev påkomna med...eh...just i det här rummet. Dom kommer inte komma på ett tag. Vi har inte hittat någon varaktig ersättare än. Fram till dess kommer ni att få en vikarie. Det är en duktig kille vi har hittat. Han är tre år äldre än er. Han var duktig i skolan och tog studenten tidigare. Och när man talar om trollen. Här är han.

Mitt hjärta slog snabbare. Killen var hur söt som helst. Han hade brunt kort och stiltigt hår. Hans bruna ögon hade en blick som visade respekt men också omtänksamhet. Mina kinder blev röda.

– Hej, mitt namn är Tore. Jag kommer vara er vikarie denna termin. Jag är 22 år gammal. Jag hoppas vi kan ha det bra tillsammans i höst.

Kapitel 18: Tore

Jag heter Tore. Jag var en duktig elev i skolan. När jag gått ut gymnasiet hittade jag inget jobb. Men jag såg en annons om att en rektor sökte efter lärare. Jag gick och pratade med rektorn och fick jobbet!

Första dagen gick jag till mitt klassrum och presenterade mig. Jag bad alla elever säga sina namn. När Tina sa sitt namn såg jag rakt på henne. Jag rodnade. Hon hade vackert kort blondt hår, blå ögon och två pärlörhängen. Jag kom på mig själv med att stirra på henne. "Tina, vilket fint namn", var allt jag kom på att säga.

Jag lyckades samla ihop mig. Jag fortsatte förmiddagen med att lära ut historia och matematik. Vid lunchen satte jag mig själv vid ett bord. Men sedan kom det två elever och satte sig vid samma bord. Den ena hade jag tidigare fått veta var en problemelev. Lemonina hette hon. De andra lärarna hade sagt att hon inte var hotfull. Den andra eleven var Tina. Jag blev röd i ansiktet. Vi satt och pratade lite om oss själva. Efter lunchen gick jag och tog rast. Jag satte mig och läste nyheterna. Det stod om en ung kvinna som rymt från fängelset. En annan nyhet handlade om en AI som gjort fem filmer som alla vunnit Oscar. Många skådespelare var oroliga för sina jobb. Men AI:n fick också mycket kritik för sitt filmmanus. Många tyckte att AI:n gjorde filmer som inte var så korrekta. Men tittarsiffrorna var dock höga.

Efter min rast gick jag ut i skolkorridoren. Där såg jag Tina och Lemonina..

– Tina, vill du hjälpa mig med att rätta prov, sa jag.

Vad håller jag på med. Vad säger jag? Jag är en idiot, tänkte jag.

– Ja, det vill hon visst, sa Lemonina.

Jag såg Tina rodna. Jag rodnade också. Sedan gick jag in till klassrummet och började eftermiddagens lektioner.

Kapitel 19: Gata

Jag heter Gata. Jag är 20 år gammal. Jag är kriminell. Mest har jag varit tjuv. Men jag har också andra kontakter i den kriminella världen.

Jag satt i fängelse men lyckades rymma en dag genom att knocka en av de nya vakterna. Jag band henne i min cell. Jag är väldigt attraktiv och har kort svart hår. Jag är väldigt bra på att föreställa mig att vara någon annan. Jag tog vaktens kläder och promenerade ut utan att någon reagerade. Jag gömde mig utanför tills bussen kom. Jag steg på bussen och åkte iväg. Det såg ut som att vi var i ett fint område när jag tittade ut. Jag såg en tjej som såg ut exakt som mig förutom att hon hade blonde hår. Hon gick med en kille som jag antar var hennes pojkvän. Jag gick av bussen och följde efter dem till ett hus där de stannade. Jag kan ta hennes identitet tänkte jag. Men han är inte min typ. Jag kommer göra slut med honom. Jag såg hur de stod och pratade och skrattade. Sedan gick killen iväg. Tjejen gick in i huset de stannat vid. Jag smög mig fram mot dörren och dyrkade lätt upp låset. I vaktens väska som jag hade på mig fanns lite bra saker. Där fanns också en flaska kloroform. Jag doppade min halsduk i kloroform samtidigt som jag försiktigt gick in. Jag såg tjejen i köket. Jag smög in bakom henne och höll halsduken över hennes näsa. Hon försökte ta sig loss, men jag höll fast. Efter en kort stund sov hon. Jag tejpade fast hennes händer.

Jag tejpade också över hennes mun. Sedan låste jag in henne i en garderob. Därefter gick jag snabbt till en hårsalong jag sett tidigare från bussen. Jag köpte blond hårfärg, gick tillbaka till huset och blonderade mitt hår. Då hörde jag mummel. Hon hade vaknat. Jag öppnade garderobsdörren och tittade in.

– Var tyst, sa jag. Jag kommer inte skada dig om du gör som jag säger. Jag kommer att ta av tejpens försiktigt. Så var tyst nu. Okej?

Hon nickade.

Kapitel 20: Tina i fångenskap

Jag vaknade. Jag kom ihåg att någon hade hållit fast mig. Jag försökte röra mig, men jag var bakbunden med silvertejp. Även min mun var fasttejpad.

– Mmmm, sa jag.

Jag tittade runt. Jag förstod att jag var i garderoben. Dörren öppnades plötsligt. En kvinna som såg precis ut som jag stod där! Jag fortsatte att mumla. Kvinnan la sitt finger mot sina läppar.

– Hej sötnos, sa kvinnan. Det är jag som är Gata. Jag är kriminell och har många kontakter. Jag kommer ta din identitet. Så var nu en duktig tjej så blir allt bra. Jag kommer ta bort tejpens från munnen. Skrik inte. Jag skall ställa ett par frågor.

Hon tog bort tejpens.

– Vem är du? sa jag. Vad vill du? Jag har smycken i mitt rum. Det finns fler värdesaker i huset. Du kan ta dom och gå sedan.

– Nej nej, jag vill inte ha några pengar, sa Gata. Är dina föräldrar hemma?

– Nej, mamma är på fest, sa jag. Hon kommer tillbaka om två dagar. Vad kommer du göra med mig?

– Jag kommer sälja dig, sa Gata. Jag har en bra kontakt.

Gata tog upp silvertejpen och rev tre bitar som hon tejpade för min mun.

Snälla gör det inte, försökte jag säga. Men det enda som lät ur min mun var bara "mmmmm".

Jag hörde att Gata ringde någon.

- Jag har en tjej till dig, sa Gata i telefonen. Hon kommer ge dig mycket pengar. Vi delar 35 till mig och resten till dig som vanligt. Jag skickar henne till dig senare.

Gata la på luren. Sedan tog hon upp en kloroformtrasa och la över min näsa och mun.

Kapitel 21: Gata spelar Tina

Jag ringde min kontakt. Han sa att jag skulle ta tjejen till skogen. Där kunde han ta över. Hon hade somnat av kloroformen så jag la henne i en säck.

Sedan ringde det på dörren. Jag öppnade. Det stod en het tjej på andra sidan. Hon hade svart hår och mörkgrönt läppstift.

– Hej Tina, sa tjejen

Nu fattade jag. Det funkar ju. Jag såg ut som Tina.

– Hur gick det med dejten? frågade tjejen.

– Åh, han är inte min typ, svarade jag tillbaka. Jag vet inte om han är den rätta.

– Aj vad synd, sa tjejen. Du verkade vara kär i honom.

Längre kom inte Lemonina som var den som ringt på dörren. Gata som var förklädd som Tina sträckte fram sin arm och smekte Lemonina över kinden.

Lemonina ryggade till och backade.

– Vad gör du? utbrast Lemonina.

– Åh, jag tycker du är söt, sa Gata. Vill du träffas imorgon?

– Kanske, sa Lemonina. Men jag måste gå nu. När kommer dina mammor hem?

- Jag har inte två mammor, sa Gata. Min mamma är på fest och min pappa är på jobbet.
- Oj, jag sa fel, sa Lemonina. Tragiskt förresten att Gita bröt benet.
- Ja det var en hemsk olycka, sa Gata. Ta hand om dig.
- Ja, hejdå, vi ses igen Tina, sa Lemonina.

Kapitel 22: Lemonina blir fundersam

Det där är inte Tina, tänkte jag. Jag vet inte vem det är men jag måste ta reda på det. Jag får ringa till Tore.

– Ja hallå, svarade Tore i telefonen.

– Hej Tore, sa Lemonina. Det är något skumt här. Jag tror något har hänt Tina. Jag håller på och undersöker vad det är.

– Var försiktig Lemonina, sa Tore. Jag kommer sen.

Jag gick hem snabbt. Där hemma tog jag en vass kniv och gömde i fickan ifall att jag skulle bli tillfångatagen och bunden. Mobilen tog jag också med mig. Sedan gick jag tillbaka till Tinas hus. Jag såg Tina komma ut. Men det kanske inte är Tina, tänkte jag. Det kan vara en bedragare som har klätt ut sig. Jag väntade ett par minuter innan jag gick fram till huset. Jag dyrkade upp låset med min kniv och gick in. Det var tyst i huset. Jag gick runt och tittade i garderoberna. Tänk om Tina ligger här, tänkte jag samtidigt som jag öppnade ännu en garderobsdörr och fick se Tina ligga där! Det såg ut som att hon sov. Hon hade tejp för sin mun. Jag försökte försiktigt ta bort tejpens. Då vaknade hon.

– Vi måste gå, hon kommer tillbaka, sa Tina.

– Ingen fara, sa jag. Jag tar hand om dig mmmmm....

Jag kände en handduk över min mun och en stark doft. Jag försökte kränga mig loss, men somnade snabbt.

Jag vaknade en halvtimme senare. Jag var bakbunden med silvertejp över munnen. Jag försökte känna efter min lilla kniv i fickan, men den var borta.

– Men men, se där, sa Gata. Det verkar som att du inte kan låta bli att lägga näsan i blöt sötnos.

– Mmm, mumlade jag argt som svar.

– Men var inte rädd, sa Gata. Jag kommer inte göra mig av med er på det dödliga sättet. Nä, jag skall sälja er på den svarta marknaden istället.

Kapitel 23: Gata i telefon

Det är jag Gata här som berättar nu. Jag måste bara förklara en sak. Jag bryr mig inte om personerna. Det enda jag tänker på är pengarna jag kommer tjäna.

Jag ringde min kontakt.

- Ja vad är det? sa mansrösten på andra sidan linjen. Har du skickat bilden på henne?
- Jag kommer göra det, sa jag. Men det kom en till. Jag skickar bild på henne också.
- Okej, svarade mannen. Jag kommer fyra timmar efter budgivningen.

Kapitel 24: Mannen i luren

Ni behöver inte veta något om mig. Jag kommer inte berätta om mig själv. Jag är kriminell. Jag säljer vapen, droger, hemliga dokument och slavar. Jag fick bilderna. Jag la upp dem i auktionsbeskrivningen. Auktionen börjar om fem minuter. Det är en hemlig auktion på internet. Man behöver en kod för att komma in.

Vid start var det tre personer som ville bjuda.

– Välkomna. Vi har två föremål till salu. En tjej med blont kort hår som heter Tina. En annan tjej med svart mellanlångt hår och grönt läppstift som heter Lemonina. Vi börjar på 10000 för den blonda.

Budgivningen började skrivas in på sidan av konstiga alias.

jero.sInd 14000

larana.dirn 17000

goran.jorn 20000

larana.dirn 35000

Sedan blev det en paus.

– Första, andra, började jag.

Det kom fler meddelanden.

goran.jorn 45000

larana.dirn 56000

jero.sInd 78000

– Första, andra, tredje, sa jag. Såld till jero. Föremål två är en tjej som har svart hår och grönt läppstift. Vi börjar på 15000.

Nu kom det nya meddelanden.

jero.slnd 35000

larana.dirn 170000

– Första, andra, tredje, såld till Larana, sa jag. Tack för affärerna. Vi ses nästa gång.

Kapitel 25: Tore läser nyheter

Jag läste nyheterna. Jag såg en artikel om en kvinna som rymt från slavhandlare. Polisen sökte efter en person som hållit på med slavhandel och identitetsförfalskning. Jag tänkte på vad Lemonina berättat. Jag insåg att det antagligen inte var Tina som lyckats rymma utan att det förmodligen var kidnapparen som spelade rymling. Jag ringde polisen. Sedan gick jag till Tinas hus. Jag tog med mobilen.

När jag kom fram till Tinas hus stod en man utanför. Han började prata med mig. Han sa att han var undercover-polis och att han följt efter en man som kallades Kontakt och möjligtvis jobbade med kvinnan som hade rymt från fängelset. Han sa att jag skulle vänta utanför då polisen hade planterat något inne i huset.

Kapitel 26: Tina berättar hur det gick

Jag försökte få loss repen men de var hårt knutna. Sedan kom kvinnan tillbaka.

– Ja ni kommer sova lite nu, sa Gata. När ni vaknar kommer ni få träffa er mästare. Sov sött.

Gata kloroformerade oss. Alla somnade. När jag vaknade låg vi alla i en skåpbil. Dörren öppnades. En man med svart mask och svart skjorta stod utanför dörren. Där stod också två personer utan mask. Den ena var en man med ljus hy och svart mustasch. Han hade fina kläder på sig. Den andra personen var en kvinna med brun hy, långt vackert svart hår och svart läppstift. Hon log mot oss.

– Har ni pengarna? frågade mannen.

– Ja dom är här Herr Kontakt, sa Larina som kvinnan hette. Jag kan köpa den andra söta för 30000.

– Det var jag som köpte henne, du kan inte göra det, sa mannen med mustasch.

– Men Jaro... började Larina.

– Larina, du vet reglerna, sa Kontakt. Sluta bråka. Vi måste gå nu innan polisen kommer.

– Polis! skrek en polis. Upp med händerna. Släpp vapnen. Gå till stenen där. Inga plötsliga rörelser.

10 poliser kom framrusande. Jag såg också Tore och en annan man. Tore sprang fram till mig. Jag rodnade.

Tore tog bort tejp från min mun. Jag kysste honom rakt på munnen. Sedan tog Tore loss repen. Vi gick mot polisbilen. Det visade sig att Jaro, mannen med mustasch, var en special-agent utklädd till polis.

– Förlåt att jag inte arresterade henne tidigare, sa special-agenten. Vi gillrade en fälla. Vi hittade information om att det förekommer slavhandel. Det är en man som heter Haran-Hare som ligger bakom slavhandeln. Innan vi visste att han hade en medhjälpare så fångade polisen fångade Gata. Jag planterade ett microchip i henne. Min chef blev arg på mig. Men hade jag inte gjort det så hade vi ju inte vetat vem som var medhjälparen. Så nu är de äntligen fast.

Efter den händelsen var mitt liv som vanligt igen. Ingenting speciellt hände. Jag hade ett vanligt liv och ett vanligt bröllop tack och lov.

Jag är författare nu. Jag skrev min första bok ett tag efter händelserna. Mitt liv är lugnt och jag hoppas det fortsätter vara så.

Slut

www.mediabyrandv.se